

PARAULA I VIDA

«Viu senzillament perquè altres, senzillament, puguin viure»

Som al **Corpus**, el dia que glorifiquem el Crist fet Pa de Vida. Lloem el Senyor, font de l'Amor, que ens mana «*estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat!*» (Jn 15,12). Dia de la Caritat dedicat a l'ajuda als germans. Ajudem directament a tothom qui puguem, i ajudem-los a través de Càritas, sabent que Càritas som tots els cristians. Hi ha noves necessitats i molt grans, no es redueix l'atur, la pobresa afecta molt més les dones que els homes, i sobretot afecta els joves i els infants, els immigrants, i les famílies que es van endeutant perillosament. Cal inventar nous recursos per pal·liar els efectes de la crisi tan dolorosa que ens toca de viure i cal desvetllar els cors de tots els cristians i de tots els homes i dones de bona voluntat, per tal de trobar sortides en moments

de gran vulnerabilitat, per les seves carències i necessitats que semblen materials, però que deriven en carències psicològiques i espirituals. Deu estar bé indignar-se davant del mal, però sobretot el que cal és actuar en la bona direcció de la solidaritat i l'amor, en el camí de «vèncer el mal amb el bé».

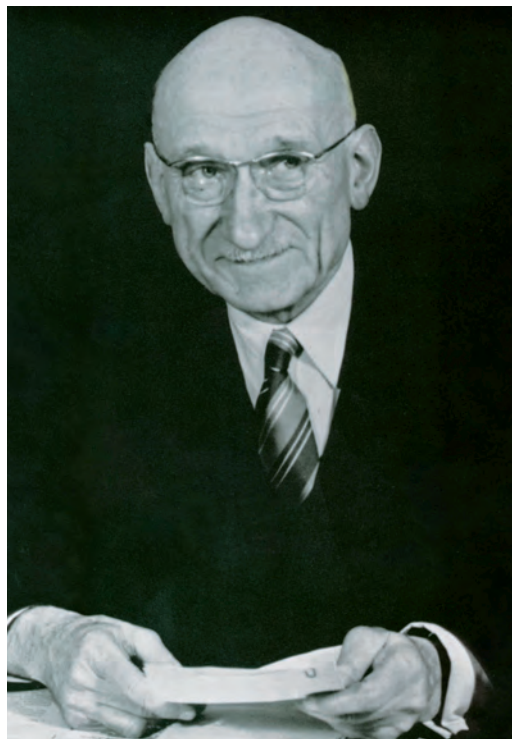
El passat 13 de maig el Papa Benet XVI ens acaba de recordar

que «els deixebles de Crist estem cridats a ser el motor de la societat en la promoció de la pau, a través de la pràctica de la justícia». Hem de ser una Església, «punt de referència, des del qual tots puguin orientar-se en el camí, però sobretot en la vida». És necessari que el servei dels cristians a la societat s'expressi a través dels fidels laics il·luminats per la fe, capaços d'actuar dins de la societat, amb la voluntat de servir més enllà de l'interès privat, més enllà de punts de vista parcials i particulars. El bé comú és més important que el bé de cadascú i els cristians estem també cridats a contribuir al naixement d'**una nova ètica pública**. Tots, i en especial els joves, estem cridats a contraposar a la desconfiança pel compromís polític i social, la dedicació i l'amor per la responsabilitat, moguts per la caritat evangèlica, que requereix no tancar-se en un mateix, sinó fer-se càrrec dels altres. I el Papa convidava els joves «a pensar en grans coses! Estigueu preparats per donar un nou sabor a la societat civil, amb la sal de l'honradesa i l'altruisme desinteressat». En el fons ens cal refermar la convicció que hem de ser una Església misericordiosa, acollidora i servicial, que amb el seu testimoni faci present l'amor de Déu per cada persona, especialment els que més pateixen i tots els necessitats.

Avui hem de donar gràcies per tots els responsables, treballadors i voluntaris de **Càritas Diocesana** i de les **Càritas parroquials** per la seva impagable dedicació constant. Gràcies als qui aporten els seus donatius, el seu suport i la seva inventiva. Gràcies a tots els qui ens ajuden a ser millors, compartint entre tots el que som i tenim, i especialment ens exigeixen que visquem amb coherència la fe cristiana que prediquem. La Campanya institucional de Càritas recomana: «**Viu senzillament, perquè altres, senzillament, puguin viure**». Apel·la al nostre compromís personal i social, com a membres d'una mateixa comunitat global, la família humana, per realitzar un autèntic procés de conversió personal i comunitària que ens mogui a viure de forma més solidària. Ens indica un estil de vida nou, vivència del «manament nou», que ens fa tendir vers l'ideal d'amor i solidaritat que proclama el mateix Crist, que s'ha quedat entre nosaltres com aliment en l'Eucaristia, i que ens envia a ser llevat que faci fermentar tota la pasta del món.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Els pares de la Unió Europea eren cristians

► S'ha dit que la Unió Europea (UE) té unes arrels cristianes, fet ben constatable. Però també convé recordar que els pares de l'actual Unió Europea van ser uns cristians convençuts. Són noms com Adenauer, De Gasperi, Monnet i Schuman (a la foto). Aquest darrer, d'origen germanoluxemburguès i ministre del govern de França, era un catòlic convençut fins al punt que està en marxa el seu procés de beatificació. Van començar modestament amb una organització supranacional per controlar la producció del carbó i de l'acer en el nostre continent. El dia 9 de maig de 1950 es va posar en marxa aquell primer esforç per construir la UE amb aquestes paraules: «Europa no es farà d'una sola vegada ni en una sola obra de conjunt, sinó amb realitzacions concretes que creïn una solidaritat de fet.»

GLOSSA

Marcats amb el seu segell

Les diverses etapes de la vida tenen els seus corresponents moments espirituals, especialment significats per la irrupció de Déu mitjançant la gràcia dels sacraments. És en aquest sentit que un nombrós grup de joves, com tants d'altres durant Pasqua i Pentecosta, es confirmen fa unes setmanes després d'una acurada i completa preparació: catequesi, activitats de voluntariat, pregàries comunitàries, recessos... En rebre el sagrament de la confirmació, culminaren el procés de la iniciació cristiana, que començà amb el baptisme, que continuà amb la participació en l'eucaristia i que farà que se sentin, cada vegada més, units a la comunitat dels creients, l'Església. Calia veure amb quins ulls plens d'emoció i alegria els miraven les famílies que els han acompanyat al llarg de la vida.

Han rebut la fortalesa de l'Esperit Sant per esdevenir testimonis del Crist i de la fe, que professen amb les paraules i les obres, i treballar així per estendre el Regne, el missatge d'amor i salvació, responsabilitat de tots els creients. Déu els ha marcat amb el seu segell, que significa la pertinença al Crist, la disposició al seu servei en els germans, especialment en els més necessitats. «És Déu mateix qui ens ha ungit i ens referma en Crist, juntament amb vosaltres. Ell ens ha marcat amb el seu segell i, com a penyora del que

vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit» (2Co 1,21-22).

El seu compromís quedà recollit en el manifest que proclamaren en acabar la celebració: «Volem manifestar-vos que estem contents de fer aquest pas de confirmar-nos, que el fem lliurement i voluntària, que les reunions, catequesis, xerrades i convivències ens han ajudat a preparar-nos millor, que estem contents d'haver conegut millor Jesús i que volem seguir-lo, malgrat que sabem que no és gens fàcil.»

«Per això ens comprometem a seguir el camí de la fe cristiana que vam iniciar quan érem petits amb l'ajuda dels nostres pares, a ajudar, compartir amb els altres i perdonar-los tal com Jesús ens va ensenyar, a ser portadors de pau i construir un món més just i més solidari, a respectar i tenir confiança en els altres, i a fer pregària i compartir la nostra fe amb els altres membres de la comunitat cristiana.»

Els seus pares i la comunitat cristiana els han acompanyat en el procés d'iniciació, els han aprofitat al mestratge de la Paraula, al testimoni de la vivència en la pregària i en el servei i a la celebració dels sacraments, especialment en la trobada joiosa entorn la taula de l'eucaristia. Ara els ha de moure a la responsabilitat del compromís personal per amor a Déu i als altres.

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: L'Església estén la caritat cristiana

«L'Església no ofereix pas als homes del nostre temps riqueses caduques, ni els promet una felicitat solament terrenal, sinó que els comunica els béns de la gràcia divina [...]. L'Església, per mitjà dels seus fills, estén pertot arreu la immensitat de la caritat cristiana, que és el mitjà més bo per treure els germans de la discòrdia i el mitjà més eficaç per fomentar la concòrdia, la pau justa i la unió de tots.»

(Del discurs del beat Joan XXIII en l'obertura del Concili Vaticà II el dia 11 d'octubre de 1962, ara fa 50 anys)

EL COS I LA SANG DE CRIST

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obedirem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

▶ Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves prometes, / ho faré davant del poble. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu.»

Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todo lo que había dicho el Señor y todos sus mandatos; y el pueblo contestó a una: «Haremos todo lo que dice el Señor.» Moisés puso por escrito todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes israelitas ofrecer al Señor holocaustos, y vacas como sacrificio de comunión. Tomó la mitad de la sangre, y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después, tomó el documento de la alianza y se lo leyó en alta voz al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que manda el Señor y lo obedeceremos.» Tomó Moisés la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Esta es la sangre de la alianza que hace el Señor con vosotros, sobre todos estos mandatos.»

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando su nombre. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, hijo de tu esclava; / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

Una de les representacions més antigues de l'eucaristia és aquesta *Fractio panis*, que és a les Catacumbes de Sant Calixt, Roma (s. II)

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su tabernáculo es más grande y más perfecto: no hecho por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No usa sangre de machos cabríos ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros y el rociar con las cenizas de una becerra tienen poder de consagrar a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, llevándonos al culto del Dios vivo. Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?»

Él envió a dos discípulos, diciéndoles: «Id a la ciudad, encontraréis un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo y, en la casa en que entre, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Dónde está la habitación en que voy a comer la Pascua con mis discípulos?" Os enseñará una sala grande en el piso de arriba, arreglada con divanes. Preparadnos allí la cena.»

Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la cena de Pascua. Mientras comían, Jesús tomó un pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo dio, diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo.» Cogiendo una copa, pronunció la acción de gracias, se la dio, y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre, sangre de la alianza, derramada por todos. Os aseguro que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios.»

Después de cantar el salmo, salieron para el monte de los Olivos.

COMENTARI

La Pasqua de Jesús

En la festa del Cos de Crist l'evangelí ens narra aquest any la institució de l'eucaristia, segons Marc. No és el relat més antic de la institució, però és una narració amb personalitat i amb un missatge clar, centrat en els gestos i les paraules de Jesús sobre el pa i el vi.

La preparació de l'àpat pasqual remarca reiteradament que es tracta de la Pasqua de Jesús. Els deixebles, en la versió original, pregunten a Jesús: «On vols que fem els preparatius perquè puguis menjar la Pasqua?» (14,12). I la pregunta que fan al cap de la casa on Jesús els adreça, és: «El mestre pregunta: "On és la meua sala on haig de menjar la Pasqua amb els meus deixebles?"» (14,14). L'accent d'aquests textos és innegable: es tracta de la Pasqua de Jesús. És a dir, la Pasqua que celebra Jesús i que, d'alguna manera, realitza Jesús.

Això té almenys dues conseqüències per a la festa del Cos de Crist: en primer lloc, la narració de Marc subratlla que la festa de la Pasqua de Jesús és el misteri de la seva mort i de la seva resurrecció. El ritual de la Pasqua es personalitza en Jesús. Passem d'una acció ritual (l'efemèride de l'Èxode d'Egipte) a una acció personal. Jesús realitza en la seva mort i resurrecció el ritual de l'anyell pasqual. Per això el relat de Marc no insisteix en

la reiteració del gest, ni esmenta per res el ritual de l'anyell pasqual, ni tampoc els altres gestos del sopar de la Pasqua jueva. És la Pasqua de Jesús, la Pasqua cristiana.

Segon, convé explicitar i remarcar que el cristianisme no va considerar necessari de crear una nova festa per celebrar la salvació de Jesús. Jesús va realitzar amb plenitud l'alliberament de l'Èxode. Ara bé, la Pasqua cristiana no és la narració de la sortida d'Egipte, és l'actualització del relat de la mort i la resurrecció de Jesús: l'eucaristia. El que celebrem el dia del Corpus.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.) (□ Tortosa): Ac 11,21b-26;13,1-3 / SI 97 / Mt 5,1-12 ■ **dimarts** (■ Tortosa): 1Re 17,7-16 / SI 4 / Mt 5,13-16 □ **dimecres**: 1Re 18,20-39 / SI 15 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: 1Re 18,41-46 / SI 64 / Mt 5,20-26 □ **divendres**: Os 11,1.3-4.8c-9 / Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jn 19,31-37 □ **disabte**: 1Re 19,19-21 / SI 15 / Lc 2,41-51 ■ **diumenge** vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Ez 17,22-24 / SI 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4,26-34.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

24. L'eucaristia, trobament amb el Ressuscitat

Pel que fa a l'evolució de la forma del culte cristià, existeix un element determinant. El Senyor, segur de ser escoltat, havia ofert als deixebles ja en el darer Sopar el seu Cos i la seva Sang com a do de la resurrecció: creu i resurrecció formen part de l'Eucaristia, que sense aquestes no és ella mateixa. Però com que el do de Jesús és un do que essencialment prové de la resurrecció, la celebració del sagrament s'havia de vincular necessàriament a la memòria de la resurrecció. El primer trobament amb el Ressuscitat va ocórrer el matí del primer dia de la setmana —el tercer després de la mort de Jesús—; per tant, el diumenge al matí. El matí del primer dia, en conseqüència, esdevingué automàticament el temps concret del culte cristià, el diumenge, el *dia del Senyor*.

Aquesta fixació temporal de la litúrgia cristiana, que alhora determina la seva essència intrínseca i la seva forma, es va realitzar molt aviat. Així, el relat d'un testimoni ocular es narra en *Ac* 20,6-11, sobre el viatge de sant Pau i els seus acompanyants cap a Troes, dient: «Quan ens reunírem el primer dia de la setmana per partir el pa...» (20,7). Això implica que ja en els temps apostòlics la *fracció del pa* s'havia emplaçat al matí del dia de la resurrecció

—que l'Eucaristia se celebrava com a trobament amb el Ressuscitat.

En aquest context hi ha també el fet que Pau prescriu que la col·lecta de diners per a Jerusalem ha de tenir lloc «el primer dia de la setmana» (*1Co* 16,2). Allí no es parla de la celebració eucarística, però és evident que el diumenge és el dia de la reunió de la comunitat de Corint i, per tant, pot ser inequívocament el dia del culte. Finalment, trobem per primera vegada en *Ap* 1,10 la designació de *dia del Senyor* per al diumenge.

Està clarament determinada la nova estructuració cristiana de la setmana. El dia de la resurrecció és el dia del Senyor, i per tant també el dia dels seus deixebles, de l'Església. Cap a la fi del segle I la tradició ja està clarament fixada quan la *Doctrina dels Dotze Apòstols* (*Didaché*, ca.100) diu amb gran naturalitat: «En el dia del Senyor heu de reunir-vos, partir el pa i donar gràcies, un cop hàgiu confessat els vostres pecats» (14,1). Per a Ignasi d'Antioquia († ca.110) «la vida segons el dia del Senyor és ja una característica distintiva dels cristians, a diferència dels qui celebraven el dissabte» (*Carta als magnesis* 9,1).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

Voces iluminadas e iluminadoras

Quien no ha vivido la gratificante experiencia de haber acudido, en momentos difíciles y de gran dolor, a un maestro espiritual, a una persona buena, a un testigo del amor de Jesús que con sus palabras cálidas nos transmitía consuelo, paz, nuevos ánimos?

Ha fallecido Mn. Frederic d'Alemanya, de probada bondad y alta espiritualidad. Dedicó toda su vida de presbítero a la acogida y a la dirección de quienes buscaban en su ministerio la bondad, la comprensión, la sabiduría, el amor de Jesús. Enfermo de riñón, dependió de la máquina de la diálisis durante años: tres días a la semana, cuatro horas la sesión, atravesado por las lanzas del dolor. Su habitación se convirtió en un lugar muy frecuentado. Su voz —iluminada e iluminadora, esclarecida y esclarecedora— dejaba a cuantos salían del encuentro con el espíritu renovado. Eran como pequeñas resurrecciones.

—Benedicto XVI afirma: «Ser apóstoles con Cristo y como Cristo, para ser compañeros de viaje y servidores de los hombres, entre el signo que somos y la realidad que queremos significar.»

—Lacordaire señalaba: «¡Esta es tu vida, sacerdote de Jesucristo!» ¡Una vida bella, eficiente y útil!

J. M. Alimbau

SANTORAL

10. ✝ Diumenge. El Cos i la Sang de Crist. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. Dilluns. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fundadora de les Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. Dimarts. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. Dimecres. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram

de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. Dijous. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC); santa Digna, vg. i mr.

15. Divendres. El Sagrat Cor de Jesús. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809-València 1865), verge fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, màrtir; santa Germana Cousin, verge.

16. Dissabte. L'Immaculat Cor de Maria. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir; santa Lutgarda, verge.

EN PAREJA

Reparto del trabajo en equipo

Al principio los miembros de la pareja se atraen mutuamente por cualidades singulares como el aspecto, la personalidad, el encanto, el humor, la simpatía...

...no por su capacidad para trabajar en equipo. Es muy raro que una pareja de recién enamorados se detenga a tratar a fondo asuntos prácticos de labor en equipo hasta que estos se convierten en problemas frustrantes y comienzan las desavenencias.

Comentario de unos recién casados: «Nunca nos habíamos planteado cosas tan elementales como la manera de repartirnos las tareas domésticas: ¿Quién fregará los cacharros de la cocina? ¿Quién hará las camas o irá al súper a comprar? Y ahora vemos su importancia. Porque como no te aclares con tu pareja, los cacharros sucios se amontonan en la cocina, las camas se quedan sin hacer y la despensa está vacía.»

Toda pareja se enfrenta en la vida en común con la necesidad de tomar grandes y pequeñas decisiones: reparto de las labores caseras, asuntos de presupuesto, actividades sociales y recreativas, dónde vivir, si tener hijos, cómo crearlos y educarlos, a qué escuela llevarlos, etc. Descubren, con sorpresa, que hay una infinidad de exigencias que requieren soluciones conjuntas, pero tienen poca —o ninguna— experiencia para resolver problemas en común.

Surge imparable el principio de la equiparación, con el reparto equitativo de las funciones en la pareja, y es importante hacerlo bien para evitar fricciones o incluso enfrentamientos radicales.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

JORDI FONT

Acompañament espiritual

Acompanyar espiritualment és una pràctica encaminada a portar la persona en l'itinerari de trobada amb el misteri de Déu en ella mateixa. En aquesta línia, la Fundació Vidal i Barraquer proposa una nova edició del seu postgrau en Acompanyament Espiritual —els coordinadors del qual són els jesuïtes Jordi Font i Josep Rambla—, que enguany inclou un mòdul específic dedicat a l'Acompanyament en la Carència i el Dol. Aquest postgrau, adreçat a tot aquell interessat a relacionar psicologia i espiritualitat en la funció de l'acompanyament a les persones, s'impartirà d'octubre de 2012 a juliol de 2014. El Dr. Jordi Font, que és metge, psiquiatre i psicoterapeuta, suggereix que els que hi participin facin, durant aquest període, «una experiència espiritual —recés, exercicis espirituals— i rebin un acompanyament psicològic».

Quines qualitats ha de tenir la persona que acompanya espiritualment?

Ha de procurar ser una persona humana, sana. Pot semblar que sigui una cosa ben senzilla, però no és tan fàcil. Més que una qualitat, ha de ser una manera de viure la persona, viure sanament mentalment i espiritual. Per això li va bé a tothom ser acompanyat i també acompanyar els altres.

Per què és necessària la formació psicològica, a més de l'espiritual, per poder acompanyar?

Tota experiència de relació humana té com a base corporal les nostres neurones i s'expressa psicològicament per la nostra ment, ja sigui conscientment o inconscient; per exemple, quan diem Déu. Si volem no enganyar-nos en l'acompanyament espiritual ens hem de preparar no amb moltes teories, sinó amb un coneixement senzill i profund de cadascú.

La novetat d'aquesta edició és el mòdul d'acompanyament en el dol. Què cal tenir en compte per ajudar les persones en aquest cas?

En circumstàncies doloroses extremes, com per exemple la mort d'un fill, una mort sobtada o d'altres, ajuda especialment sentir-se ben acompanyat. Avui, fer el dol socialment és més difícil. Es busca ajut com sigui, fins i tot s'hi fan grups en tanatoris. Quan es tracta de fer-ho en casos extrems ens cal estar preparats; sobretot si es tracta d'un dol complicat o patològic.

Òscar Bardají i Martín

Propostes de Càritas en la Jornada de Formació de Preveres

La Jornada de Formació Permanent per als preveres del Bisbat d'Urgell es va celebrar el 21 de maig a Balaguer, amb l'assistència d'uns cinquanta preveres d'arreu del Bisbat. El tema, «Temps de crisi: propostes i reflexions des de Càritas», va ser desenvolupat per la Dra. Carme Borbonès, Presidenta de Càritas Catalunya, Directora de la Càtedra d'Inclusió Social de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona, i membre del Consell Assessor de Polítiques Socials i Familiars de la Generalitat de Catalunya.

Mons. Vives va presidir l'acte i comunicà algunes notícies diocesanes i recordà als preveres el sentit de la formació permanent dels sacerdots com un moment de comunió sacerdotal fraterna, de pregària en comú, per «fer una aturada en el camí i, guiats per la llum del Senyor, reflexionar i veure-hi a més llarga distància».

La Dra. Borbonès aprofundí en alguns conceptes que caldria repensar i actualitzar, com ara pobresa, exclusió i vulnerabilitat, ubicant-los en el marc social i cultural de la Unió Europea i de Catalunya, i va descriure alguns dels condicionants actuals a l'hora de formular noves propostes d'integració social i de desenvolupament econòmic.

A la segona part de la conferència, es va detenir més en detall en la identitat de Càritas avui i considerà alguns paràmetres importants a tenir en compte: el treball en xarxa, l'acolliment i la subsidiarietat, l'acció amb perfil propi. Definí l'acció de Càritas davant la situació de crisi actual amb els binomis anunci/denúncia, exclusió/integració, pobresa/privació, tot delineant alguns punts febles i alguns punts forts de la intervenció social des de Càritas. Va presentar també algunes dades i xifres significatives, així com també algunes estratègies i dinàmiques compartides entre les Càritas Diocesanes de Catalunya.

Resultats de gestió 2011: 1.362 famílies reben el suport directe de Càritas en temps de crisi

Càritas d'Urgell ha ajudat, en el 2011, més de 1.362 famílies en dificultats a causa de la crisi amb ajuts directes a través dels bancs d'aliments, d'ajut econòmic i d'acolliment de persones; en programes laborals i en programes de suport a la infància i l'adolescència, així com en programes d'acompanyament a gent gran i malalts.

El dissabte 19 de maig, es va celebrar a La Seu d'Urgell l'assemblea anual de l'entitat durant la qual es va fer un recull de les activitats de l'any 2011, en presència dels voluntaris.

Coincidint amb aquesta trobada se celebrà un matí solidari en contra de la pobresa, que s'inicià amb una cercavila des del Pati Palau fins a la Plaça de les Monges, on s'han fet jocs per als infants i una degustació de productes de Comerç Just.

L'assemblea presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i el Director de Càritas Diocesana Josep Casanova, comptà amb la presència de Carme Borbonès, Directora de Càritas Catalunya i d'Agustí Font, Director de Càritas Andorrana, que van donar sengles missatges de salutació als assistents. També hi van assistir l'Il·lm. Sr. Alcalde de La Seu i la Regidora de Política Social.

Mn. Xavier Parés féu la pregària inicial, Mons. Vives dirigí una salutació a tots els presents i una breu reflexió i presentà la ponent de l'assemblea, la Dra. M. Teresa Compte Grau, filla de Guissona i directora del Màster en Doctrina Social de l'Església a la Fundació Pablo VI de Madrid, i professora a la Universitat Pontificia de Salamanca (Madrid). La ponència central versà sobre «La crisi econòmica actual a la llum de la Doctrina Social de l'Església».

Amb una projecció audiovisual, el Director Josep Casanova va explicar el balanç de l'any 2011 i les perspectives per al 2012, amb increment de les ajudes i de les necessitats.

En acabar l'assemblea, tots els voluntaris es van afegir a l'activitat solidària i es llegí un manifest contra la pobresa, on es planteja «la necessitat urgent d'un nou desenvolupament i una nova economia que estiguin al servei de les persones i la justícia». Es destacà que el 20% de la població mundial posseeix el 90% de la riquesa del planeta, i que més de 4.000 milions de persones viuen en estat de pobresa. Càritas ha considerat que hem de tenir «la convicció certa que sí que podem fer-hi alguna cosa, per petits que siguem. Amb la nostra manera de viure, de comportar-nos, d'actuar èticament i compromesament, podem influir positivament en el nostre entorn. (...) Cridem tots els ciutadans i ciutadanes a sumar-se a la lluita contra la pobresa i l'exclusió. Perquè ningú no es quedi fora de joc. Perquè totes les persones puguem viure amb dignitat i amb plenitud de drets i llibertats».

Després es van llençar 1.500 globus al cel. Càritas també va participar, d'aquesta manera, en la campanya de la Marató de recollida de fons de TV3 a favor de les persones que pateixen la pobresa i l'exclusió.

Confirmacions a Organyà

Dissabte dia 19 de maig l'Arquebisbe d'Urgell batejà a la parròquia de Sta. Maria d'Organyà un infant, Isaac, i confirmà dos joves germans seus, Antoni i Judit, que foren padrins del nou batejat. Va concelebrar l'Eucaristia de la solemnitat de l'Ascensió el Rector, Mn. Evarist Vigatà.

L'Arquebisbe els exhortà a «viure amb el cor en les coses de dalt», i a celebrar la festa que ens dóna una nova presència del Ressuscitat enmig de nosaltres i en el món. Una presència que ens fa viure en l'alegria i l'esperança.

Confirmacions a Guissona

Diumenge dia 20 de maig, solemnitat de l'Ascensió del Senyor, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació a un grup de 19 joves de la Parròquia de Sta. Maria de Guissona, i amb ell va concelebrar l'Eucaristia el Rector, Mn. Ramon Balagué.

L'Arquebisbe animà els joves a viure donant testimoni del Déu Amor, i a cercar sempre «les coses de dalt on està el Crist, assegut a la dreta del Pare», ple de glòria. En Ell sempre tindrem un germà gran que intercedeix per nosaltres i que no ens deixa mai, ja que ens va prometre que seria amb nosaltres «cada dia fins a la fi del món».

Tot valorant l'Atri dels gentils celebrat la setmana passada a Barcelona, remarcà la necessitat de testimoniar la fe amb major ardor i amb actitud de diàleg constructiu, sobretot envers els ateu i agnòstics que conviuen amb nosaltres, així com als catòlics que s'han refredat en el seu sentit cristià de viure.

LA PLETA

Diada de Corpus a la nostra Església diocesana

El diumenge 10 de juny la comunitat cristiana celebra la tradicional festa eucarística del Corpus Christi, que va unida al **Dia de la Caritat**.

enguany ho fem sota el lema «**Els obsequis més preuats es fan amb les mans**». Les mans, en el nostre context cristià, es manifesten com un símbol de donació, de lliurament i de caritat. El simbolisme religiós i humà de les mans té una gran riquesa de significats: és així en relació a l'Eucaristia, quan el sacerdot parteix el pa tot recordant aquell pa partit per Jesús en el sopar pasqual, partit i compartit amb els altres, els apòstols i amb la comunitat creient, el pa que es van passant de mà en mà fins arribar a tothom, com en el miracle dels pans i els peixos.

A Càritas diocesana les mans dels voluntaris també fan volar meravellosos globus plens d'esperança i formes d'amor. Ho il·lustren les fotografies de l'assemblea, però és una realitat que podem copsar dia a dia en la tasca quotidiana en els tallers de reforç escolar, en el lliurament d'aliments solidaris, en la tasca de suport als joves. Unes mans que des de la gratuïtat volen donar i oferir una nova economia. Una economia que parla de donació i de radicalitat. Com si d'alguna manera es volgués manifestar una posició clara: «Ho faig perquè em surt del cor, no busco res més a canvi».

Si penseu, per un moment, les vegades que les mans dels voluntaris i professionals s'han obert per ajudar, agafar, acaronar, acompanyar, denunciar, pregar... Si fem un esforç per copsar la força i l'empenta que hi ha al darrera d'aquests gestos, sentirem que els valors que ens empenyen són contundents i profunds.

Com ens recorden els Bisbes en la seva carta amb motiu de la festivitat del Corpus, cal que les nostres mans passin de la compassió a l'acció sense aturar-nos a considerar, valorar..., només val treballar per a aquesta nova economia de la gratuïtat, ara ja sense més demora.

Vull acabar recordant les paraules del Manifest de Càritas en contra de la pobresa, on ens explica que sí que podem fer alguna cosa sempre en favor dels més necessitats.

No ens ha d'ofegar la gran tasca que ens espera. Per petits que siguem, per poc abast que tinguin les nostres accions, cadascun de nosaltres té un tros de món on segur que hi pot fer alguna cosa per fer possible una societat millor, només ens cal «**Viure senzillament perquè altres, senzillament, puguin viure**».

Mn. Jaume Mayoral
Delegat Episcopal Càritas d'Urgell